

Kniha proroka Joela a laodicejský zbor Cirkvi adventistov siedmeho dňa – číslo pätnásť

Jeff Pippenger

2025-12-21

Číslo pätnásť

Tvrdím, že je dôležité porozumieť spojitosti symbolu štyroch pokolení s posolstvom neskorého dažďa, aby sme mali čo najväčšiu nádej rozpoznať význam prvých štyroch veršov prvej kapitoly Joela. Joel spieva pieseň o vinici, no jeho úvodná strofa je prorockým prepojením zmluvy so štyrmi pokoleniami.

A riekol Abramovi: Vezď isto, že tvoje potomstvo bude pohostínom v krajine, ktorá nebude ich, a budú im slúžiť; a budú ich utláčať štyristo rokov. Ale i ten národ, ktorému budú slúžiť, budem súdiť; a potom vyjdú s veľkým majetkom. A ty odídeš k svojim otcom v pokoji; budeš pochovaný v šťastnej starobe. Ale vo štvrtom pokolení sa sem navrátia, lebo nepravosť Amorejcov ešte nie je dovŕšená. 1. Mojžišova 15:13–16.

Táto pasáž je prorockým, ktoré sa naplnilo prostredníctvom života Mojžiša. Keď kniha Joela začína pieseň o vinici odkazom na štyri generácie stupňujúceho sa ničenia, uvádza tým knihu Joela do súladu s prorockou štvrtou a poslednou generáciou. Tá generácia je Petrovým „vyvoleným rodom“, ktorý bol povolaný z temnoty do Jeho „predivného svetla“. Sú postavení do protikladu so svojím generačným protipólom, predstaveným ako pokolenie vreteníc. Tá štvrtá a posledná generácia je predstavovaná Jánom, ktorý je symbolom stoštyridsaťštyritisíc tých, „ktorí sú povolaní, a vyvolení, a verní.“

Povolání pri 9/11, vyvolení v Polnočnom volaní a verní v kríze nedeľného zákona, tak ako boli Lévióvcami verní pri Áronovej a Jeroboámovej vzbuře so zlatým teľaťom. Duše, ktoré sú očisťované ako striebro v Malachiášovi tri, sú Lévióvcami, ktorí sú vyvolení počas posolstva Polnočného volania, lebo zapečatenie sa uskutočňuje spolu s vyliatím Ducha Svätého a prostredníctvom neho.

V predchádzajúcom článku sme vyzdvihli línie z dejín Mojžiša, ktorého sestra Whiteová označuje za alfu biblického prorocka, ktorý sa prorocky spája s Kristom ako omegou biblického prorocka. Mojžiš je základný kameň a Kristus je uholný kameň. Obaja sú symbolmi vyslobodenia z hriechu, ako je to znázornené vyslobodením z Egypta prostredníctvom Mojžiša. No všetky prejavy Božej moci, ktoré sa udiali rukami Mojžiša, boli ďaleko prekonané, keď Kristus potvrdil zmluvu s mnohými na jeden týždeň. Mojžiš je alfa a Kristus je omega, a omega je číslo „22“ a alfa je číslo „1“.

Pri Mojžišovi vidíme, že vyslobodenie, ktoré preniká jeho prorockým svedectvom, je zasadené do vody. Jeho vyslobodenie z vôd Nílu pri jeho narodení bolo predobrazom Noacha v arche. Krst pri Červenom mori je v súlade s Noachom a ôsmimi v arche, čo je zas v súlade s krstom Jozuu pri rieke Jordán, ktorý bol zopakovaný Kristom na tom istom mieste. Mojžišovo svedectvo sa začína vyslobodením pri rieke Níl a končí na brehoch rieky Jordán. Kristov krst bol Jeho pomazaním k

tomu, aby tri a pol roka svedčil až po svoju smrť, ktorá bola predstavená už na počiatku pri Jeho krste. Pri Jeho vzkriesení tu bolo niekoľko kvapiek až do plného vyliatia na Letnice.

Božie zmluvné zaslúbenie ľudstvu sa začína Noachom a jeho zmluvné zaslúbenie vyvolenému ľudu skrze Abraháma sa naplnilo v Mojžišovi. Mojžiš, alfa, predobrazoval Ježiša, omegu, ktorý mal prísť a potvrdiť zmluvu s „mnohými“, nielen s vyvoleným ľudom. Ako predobraz Krista sa Mojžišovo narodenie zhoduje so zmluvou danou Noachovi, ktorej znamením je dúha pre všetkých ľudí. Mojžiš sa zhoduje aj so zmluvou danou vyvolenému ľudu, ktorej znamením je obriezka pre vyvolený ľud. Mojžišovo zmluvné dielo bolo s „mnohými“, nielen jednoducho s vyvoleným ľudom. Keby to tak nebolo, neboli by ich ustavične sužovali miešané zástupy.

Uprostred všetkých rozličných „vôd vyslobodenia“, ktoré sú zobrazené v celom Mojžišovom živote, krst v Bethabare na rieke Jordán spája začiatok zmluvných dejín starovekého Izraela v Zaslúbennej krajine s koncom jeho dejín počas týždňa, keď Kristus potvrdil zmluvu s mnohými. Kristov krst je v súlade s krstom starovekého Izraela a obe tieto dejiny hovoria o Jeho vzkriesení, keď vydýchol niekoľko kvapiek dažďa pred výdatnými lejakmi na Letnice o päťdesiat dní neskôr. Celá línia alfy a omegy od Mojžiša ku Kristovi je zobrazená vo vodách vyslobodenia.

Pri vyučovaní týchto učeníkov Ježiš ukázal dôležitosť Starého zákona ako svedectva o svojom poslaní. Mnohí kresťania, ktorí sa k viere hlásia, dnes zavrhnú Starý zákon a tvrdia, že už nemá nijaký úžitok. Také však nie je Kristovo učenie. Pripisoval mu takú vysokú hodnotu, že raz povedal: „Ak nepočúvajú Mojžiša a prorokov, nedajú sa presvedčiť, ani keby niekto vstal z mŕtvych.“ Lukáš 16:31.

„Je to hlas Krista, ktorý hovorí prostredníctvom patriarchov a prorokov od dní Adama až po záverečné výjavy času. Spasiteľ je zjavený v Starej zmluve takisto jasne ako v Novej. Je to svetlo z prorockej minulosti, ktoré so zreteľnosťou a krásou osvetľuje Kristov život a učenie Novej zmluvy. Kristove zázraky sú dôkazom Jeho božstva; no silnejší dôkaz, že je Vykupiteľom sveta, sa nachádza v porovnaní prorocietv Starej zmluvy s dejinami Novej.“ The Desire of Ages, 799.

V článkoch zaoberajúcich sa knihou Joela sme „porovnávali proroctvá Starého zákona s dejinami Nového“ a tiež s dejinami moderného duchovného Izraela. Či už ide o Starý alebo Nový zákon, alebo o dejiny troch anjelov, ktoré sa začali v roku 1798, všetky tieto línie sú predstavené ako „hlas Kristov“. Písané svedectvo Biblie a Ducha proroctva je hlasom Krista a hlas Krista je hlasom Toho, ktorý je Slovom Božím.

„Hlas“ Božieho Slova je Božím posolstvom, ako je predstavené v Jeho písanom Slove. Jeho posolstvo v posledných dňoch je posolstvom neskorého dažďa, ktoré podľa Joela zahŕňa včasný dažď, po ktorom nasleduje včasný i neskorý dažď.

Ján Zjavovateľ predstavuje stoštyridsaťštyritisíc tých, ktorí sa vracajú na staré chodníky, lebo za sebou počuje „hlas“. „Hlas“ za ním je hlas Krista „odo dní Adama“ a ďalej.

A obrátil som sa, aby som videl hlas, ktorý hovoril so mnou. A keď som sa obrátil, videl som sedem zlatých svietnikov. Zjavenie 1,12.

Tento verš predstavuje prerušeniu prvej kapitoly, lebo až do predchádzajúceho verša sa Ján nachádzal na ostrove zvanom Patmos, avšak vo verši dvanásť sa obracia a od toho okamihu sa Ján nachádza v nebeskej svätyni. Keď sa obracia, robí tak preto, lebo vo verši desať počul hlas za sebou.

Bol som v Duchu v deň Pánov a počul som za sebou mocný hlas ako hlas trúby, ktorý hovoril: Ja som Alfa i Omega, prvý i posledný; a: Čo vidíš, napíš do knihy a pošli siedmim cirkvám, ktoré sú v Ázii: do Efezu, do Smyrny, do Pergama, do Tyatír, do Sard, do Filadelfie a do Laodicey. Zjavenie 1,10.11.

Ján predstavuje tých, ktorí počujú za sebou Kristov hlas. Počuje Jeremiášovo trúbne posolstvo, aby sa navrátili na staré chodníky, na chodníky, po ktorých bezbožní odmietli kráčať, i varovnú trúbu, ktorú odmietajú počúvať. Ján počúval a hlas za ním sa označil za Alfú i Omegu — Toho, ktorý znázorňuje novú cestu spolu so starou cestou.

A uprostred siedmich svietnikov ktosi podobný Synovi človeka, odetý do rúcha až po nohy a prepásaný na prsiach zlatým pásom. Jeho hlava a jeho vlasy boli biele ako vlna, biele ako sneh, a jeho oči boli ako plameň ohňa; a jeho nohy boli podobné ligotavému kovu, akoby rozžeravenému v peci; a jeho hlas ako hukot mnohých vôd. A v svojej pravej ruke mal sedem hviezd; a z jeho úst vychádzal ostrý dvojsečný meč; a jeho tvár bola ako slnko, keď svieti vo svojej sile. Zjavenie 1:13–16.

V dvanástom verši sa Ján obracia a vidí videnie Krista, ktoré sestra Whiteová stotožňuje s videním Krista, aké mal Daniel, a ktoré mali aj Izaiáš, Jeremiáš, Ezechiel a Pavol.

„S vrúcnuou túžbou očakávam čas, keď sa udalosti dňa Letníc zopakujú s ešte väčšou mocou než pri tej príležitosti. Ján hovorí: ‚Videl som iného anjela zostupovať z neba, ktorý mal veľkú moc; a zem bola osvietená jeho slávou.‘ Potom, ako v čase Letníc, budú ľudia počuť pravdu hovorenú k nim, každý vo svojom vlastnom jazyku.

„Boh môže vdýchnuť nový život do každej duše, ktorá úprimne túži slúžiť Mu [Adam a Ezechielovo údolie kostí], a môže sa dotknúť pier živým uhlíkom z oltára [Izaiáš] a spôsobiť, aby sa stali výrečnými v Jeho chvále. Tisíce hlasov budú preniknuté mocou hovoriť o podivuhodných pravdách Božieho slova. Zajakavý jazyk bude uvoľnený [Izaiášov iný jazyk] a bojazliví budú posilnení, aby odvážne vydávali svedectvo o pravde. Kiež Pán pomôže svojmu ľudu očistiť chrám duše od každej poškvyny [Malachiášovi Lévití] a zachovať si s Ním také úzke spojenie, aby sa mohli stať účastníkmi neskorého dažďa, keď bude vyliaty.“ Review and Herald, 20. júla 1886.

Videnie, o ktorom uvažujeme, zahŕňa opis Kristovho hlasu. Keď sa Ján obráti a počuje Kristov hlas, znie ako hukot „mnohých vôd“. Keď Kristov hlas hovorí o Jeho zmluve s ľuďmi alebo s vyvoleným ľudom, spája sa s mnohými vodami. Posolstvo siedmej až deviatej kapitoly knihy Daniel bolo odpečatené v roku 1798 a potom, v roku 1989, bolo odpečatené posolstvo desiatej až dvanástej kapitoly knihy Daniel. Rok 1798 sa spája s hlasom rieky Ulai a rok 1989 je hlasom rieky Hiddekel.

„Svetlo, ktoré Daniel prijal od Boha, bolo dané zvlášť pre tieto posledné dni. Videnia, ktoré videl pri brehoch Ulaja a Chidekela, veľkých riek Šineáru, sa teraz naplňajú a všetky predpovedané udalosti sa čoskoro stanú.“ Testimonies to Ministers, 112.

Rieka Jordán je spojivom medzi dejinami zmluvy alfa a dejinami zmluvy omega starovekého Izraela. Slovo Jordán znamená „zostupujúci“ a predstavuje Krista, „veľkého zostupujúceho“.

Nech je vo vás také zmýšľanie, aké bolo aj v Kristovi Ježišovi: Ktorý, súc v podobe Boha, nepovažoval za lúpež byť rovný Bohu; ale zriekol sa seba samého, prijal podobu sluhy a stal sa podobným ľuďom; a súc nájdený v spôsobe ako človek, ponížil sa a stal sa poslušným až na smrť, a to na smrť kríža. Filipanom 2:5–9.

Rieka Jordán predstavuje Krista, „toho veľkého zostupujúceho“, a Jordán je spojnicou medzi alfa a omega dejinami vyvoleného Božieho ľudu, ktorému bola zverená vinica, aby ju obrábal a opatroval. Mojžišove vody vyslobodenia predstavujú Kristov hlas, ktorý možno počuť, keby sa len duša obrátila, aby počula „hlas za sebou“, a hlas, ktorý by potom počula, je — hlas mnohých vôd. Od Noachovej potopy až po zničenie Jeruzalema v roku 70 po Kr. sú vody vyslobodenia predložené ako medzníky pre ľud Božej zmluvy. Tieto medzníky predstavujú vnútorné dejiny Božieho ľudu konečnej zmluvy, sto štyridsaťštyritisíc. Voda, ktorá napája rieku Jordán, pochádza z rosy a snehu, ktoré sa hromadia v pohorí Hermon a tvoria pramenné vody Jordánu.

Pieseň stupňov Dávidova. Hľa, aké je dobré a aké milé, keď bratia prebývajú spolu v jednote! Je to ako drahocenný olej na hlave, ktorý steká na bradu, na Áronovu bradu, ktorý steká až po okraj jeho rúcha; ako rosa Hermona, ako rosa, ktorá zostupuje na vrchy Siona. Lebo tam Hospodin prikázal požehnanie, život až naveky. Žalmy 133:1–3.

Tieto vody vytvárajú aj Panovu jaskyňu, hlbokú tóňu, umiestnenú v jaskyni nachádzajúcej sa v Paniu z Daniela 11:13–15 a v Cézarei Filipovej v dňoch Petra. Pramene rieky Jordán vytvárajú aj satanistickú tóňu Panovej jaskyne. Hlas mnohých vôd označuje, že veľký spor medzi Kristom a satanom vznikol na vysokých horských štítoch pohoria Hermon.

A ja ti hovorím: Ty si Peter, a na tejto skale postavím svoju cirkev a pekelné brány ju nepremôžu. Matúš 16,18.

Meno „Hermon“ znamená „svätý, posvätený, zasvätený alebo oddelený“ a je symbolom Neba, prameňa všetkých vôd a počiatku veľkého sporu, ako ho predstavujú „brány pekla“, čo bolo označenie, ktoré Ježiš priradil Panovej jaskyni, keď bol v Cézarei Filipovej. V tomto prostredí bolo meno Šimona Barjónu zmenené na Peter. Šimon znamená „ten, kto počuje“, a Barjona znamená „syn holubice“. Šimon bol symbolom duše, ktorá počula posolstvo Ježišovho krstu, ktoré bolo predstavené Duchom Svätým v podobe holubice. Ako ten, kto počul posolstvo Kristovho krstu, je Peter zmenený, čím predstavuje 144 000. Peter bol spečatený v Paniu, čo sú verše trinásť až pätnásť v jedenástej kapitole Daniela.

Z vôd Hermonu rieka Jordán, symbol Krista — veľkého zostupujúceho — završuje svoju púť pri Mŕtvom mori. Z neba, kde má pôvod rosa života, Kristus zostúpil až k smrti na kríži, ktorú predstavuje Mŕtve more. Pobrežie Mŕtveho mora je najhlbšie odkrytým povrchovým miestom na

zemi. Rieka Jordán, ktorá zostupuje, klesá k najnižšej hladine vôd na zemi, tak ako Kristus zostúpil k svojej smrti na kríži. Od vody života k vode smrti rieka Jordán predstavuje Kristovo zostúpenie z neba na kríž.

Dôležité témy biblického proroctva sú spojené s vodou a biblické proroctvo je hlasom Krista, ktorý je hlasom mnohých vôd. Smilnica Babylonu sedí na mnohých vodách a vody Eufratu vysychajú, aby pripravili cestu kráľom od východu; obchodníci a kráľi stoja zďaleka a nariekajú, lebo lode Taršiša sú zničené uprostred morí; a zmluva so smrťou, ktorú prijali opilci Efraima, keď sa skryli pod ložou, je zrušená drvivou záplavou pápežského nedeľného zákona.

Keď sestra Whiteová odkazuje na „veľké rieky Šineáru“, má na mysli rieky Tigris a Eufrat. Tieto vody možno vystopovať až k záhrade Eden, kde sú tretou a štvrtou riekou vytekajúcou z Edenu.

A meno tretej rieky je Chiddekel; to je tá, ktorá tečie na východ od Asýrie. A štvrtá rieka je Eufrat. 1. Mojžišova 2:14.

Hiddekel je Tigris a, prirodzene, Eufrat bol Eufratom, hoci moderní historici a teológovia nesúhlasia. Trvajú na tom, že Uľaj nebola veľká rieka, ale iba človekom vybudovaný akvadukt v Perzii, nie v Šinári. Tie isté ľudské authority tvrdia, že jediné dve rieky hodné zmienky, ktoré sa spájajú so Šinárom, boli Tigris a Eufrat, a prorokyňa uvádza, že Uľaj a Hiddekel boli „veľké rieky Šináru“.

Slová prorokyne o posolstve vody odporujú moderným znalcom, tak ako starovekí znalci odporovali Noachovmu posolstvu vody. Sme poučení, že dve videnia predstavené dvoma riekami sú v procese napĺňania, a preto všetko, čo je v týchto dvoch videniach znázornené a čo bolo podané prostredníctvom „dvoch veľkých riek Šineáru“, sa čoskoro naplní. Posolstvo spojené s týmito riekami je hlasom Krista, lebo Jeho hlas je ako hlas mnohých vôd. Tigris a Eufrat predstavujú veľkú prorockú tému a ich svedectvo súvisí so zmluvou, ktorú predložil alfa Mojžiš, čo je tá istá zmluva, ktorú potvrdil omega Kristus.

V proroctve Tigris predstavuje Asýriu a Eufrat je Babylon. V tomto vzťahu sú to dve mocnosti, ktoré Jeremiáš zobrazuje ako levy a ktoré najprv odvedú severné kráľovstvo a potom južné kráľovstvo do zajatia.

Izrael je rozptýlená ovca; levy ho zahnali preč: najprv ho pohltí asýrsky kráľ a napokon mu tento Nabuchodonozor, babylonský kráľ, polámal kosti. Jeremiáš 50:17.

Asýria aj Babylon boli vo vzťahu ku každému z kráľovstiev Izraela severnými nepriateľmi, a preto sú predobrazmi falošného kráľa severu — pápežskej moci. V podstate tie isté politické a náboženské tradície uskutočňovali obe mocnosti, ktoré povstali z toho istého kultúrneho prostredia, avšak politická štruktúra Asýrie zdôrazňovala štátnictvo, zatiaľ čo Babylon zdôrazňoval cirkevnú vládu, hoci boli veľmi podobné. Pohanský Rím a pápežský Rím sú na určitých úrovniach totožné, no predsa pohanský Rím predstavuje štátnictvo a pápežský Rím cirkevnú vládu. Asýria bola v prorockom vzťahu k Babylonu kráľovstvom štátnictva, po ktorom nasledoval Babylon ako podobná mocnosť, ktorá zdôrazňovala cirkevnú vládu. Asýria predstavovala pohanský Rím a Babylon predstavuje pápežský Rím. Všetky tieto štyri mocnosti pošliapali Božiu svätyňu a zástup.

Asýria je spojená s Tigrisom a Babylon s Eufratom. To je v súlade s vyschnutím Eufratu v knihe Zjavenia, aby sa pripravila cesta kráľom od východu, ako je to predobrazené dielom Kýra, ktorý odklonil Eufrat, aby zvrhol Babylon. Babylon je Eufrat; Asýria je Tigris.

Kráľ severu v prorocktví dobýva svet počas krízy nedeľného zákona a potom padá, no toto dobývanie je často znázornené ako zdrvivúca povodeň. Príbeh kráľa severu, ako ho predstavujú Asýria a Babylon, je symbolizovaný riekami, lebo tento príbeh je rozprávajúci hlasom mnohých vôd.

Krajina medzi dvoma riekami sa nazýva Mezopotámia, čo znamená „krajina medzi dvoma riekami“. Tieto dve rieky predstavujú severnú moc, ktorú Boh používa na káranie svojho odpadlíckeho ľudu tým, že ho rozptyľuje do zajatia. Jeden z prítokov hlasu mnohých vôd sa nachádza v mene „Padanaram“, ktoré je v Písmach spomenuté iba desaťkrát. Prvá zmienka je v súvislosti so zmluvou, lebo určuje pokrvné korene Rebeky, manželky Izáka. Verš hovorí:

A Izák mal štyridsať rokov, keď si vzal za manželku Rebekku, dcéru Bétuela Sýrčana z Paddán-Aramu, sestru Lábanu Sýrčana.

Koniec štyridsiatich rokov bol na základe troch Mojžišových svedkov ukázaný ako vedúci ku Kádešu, k roku 1863 a k nedeľnému zákonu. Izákovo manželstvo je zmluvným manželstvom, ktoré predobrazuje manželstvo Krista so sto štyridsiatimi štyrmi tisícmi pri nedeľnom zákone, ktorý je rokom 1863, ktorý je Kádešom, ktorý je koncom štyridsaťročných zmluvných dejín. Rebeka bola dcérou Aramejca a sestrou Lábanu Aramejca, (ktorý v nasledujúcej generácii zmluvných dejín porušil zmluvu s Jákobom, Izákovým synom.)

Betuel znamená „dom spustošenia alebo pustošiteľ“, takže Rebeka bola dcérou „domu pustošiteľa“. Sýria znamená vysočina a náhorná plošina a Paddán-áram znamená Mezopotámia, čiže krajina medzi. Rebeka pochádzala z pokrvnej línie Sýrčanov, ktorí prišli z Mezopotámie, vysočiny medzi „asýrskym Tigrisom“ a „babylonským Eufratom“, ktorí predstavujú levy, ktoré Pán použil na rozohnanie svojich odpadlíckych oviec. Dom pustošiteľov bol spojený s domom Božím v manželstve Izáka a Rebeky. Nie je náhoda, že pri prvej zmienke o Paddán-árame sú tieto dve rieky, predstavujúce prorockého kráľa severu, ktorý je zobrazený ako rozvodnená povodeň, po prvý raz spomenuté v 1. Mojžišovej 25:20.

Spojenie domu spustošenia s Božím zmluvným ľuďom pokračuje, keď Jakob uteká pred Ezávom a dostáva sa k svojmu ujcovi Lábanovi; tam slúži dve obdobia po 2520 dní, aby získal nasledujúce zmluvné manželstvo. Jedno manželstvo sa končí rozptýlením severného kráľovstva Izraela a druhé manželstvo sa končí rozptýlením južného kráľovstva. Keď sa príslušné obdobie rozptýlenia týchto dvoch kráľovstiev skončilo v rokoch 1798 a 1844, naplnilo sa manželstvo, o ktorého dosiahnutie Jakob pracoval počas dvoch období po 2520, keď ženích prišiel na svadbu 22. októbra 1844.

Vzal si teda Kristus Leu, čo znamená „unavená a ustaná“, alebo si vzal Ráchel, čo znamená „dobrá cestovateľka“? Lea a Ráchel predstavujú dve skupiny putujúcich panien: jednu pannu, ktorá „ustáva“, a jednu pannu, ktorá „dobro putuje“ na ceste, aby sa 22. októbra 1844 vydala za Jákoba.

„Na začiatku cesty mali za sebou postavené jasné svetlo, o ktorom mi anjel povedal, že je to ‚polnočný výkrik‘. Toto svetlo svietilo po celej dĺžke cesty a osvetľovalo im nohy, aby sa nepotkli.

„Ak upierali svoj zrak na Ježiša, ktorý bol priamo pred nimi a viedol ich do mesta, boli v bezpečí. No čoskoro niektorí ochabli a vraveli, že mesto je ešte veľmi ďaleko a že už skôr očakávali, že doň vstúpia. Vtedy ich Ježiš povzbudzoval tým, že pozdvihol svoje slávne pravé rameno, a z Jeho ramena vychádzalo svetlo, ktoré sa vlnilo nad adventným zástupom, a oni zvolali: ‚Aleluja!‘ Iní však unáhlene popreli svetlo za sebou a hovorili, že to nebol Boh, kto ich doviedol až sem. Svetlo za nimi zhaslo, zanechajúc ich nohy v úplnej tme, a oni sa potkli, stratili z dohľadu cieľ i Ježiša a spadli z chodníka dolu do temného a bezbožného sveta pod nimi.“ Early Writings, 15.

V roku 1844 vošlo filadelfské mileritské hnutie do manželstva. Manželstvo z 22. októbra 1844 oddelilo dve triedy uctievačov, znázornené Ráchel a Leou. Ráchel predstavuje triedu, ktorá úspešne putovala po ceste k manželstvu 22. októbra 1844, no Leina trieda ochabla. Vtedy boli oddelené a začal sa skúšobný proces tretieho anjela, presne tam, kde sa skúšobný proces Polnočného volania skončil.

Manželstvo sa začalo a potom malo byť zavŕšené a skúšané. Manželstvo bolo zavŕšené v roku 1846 a začal sa proces skúšky tretieho anjela. V rokoch 1849 a 1850 Pán vystieral svoju ruku po druhý raz, aby zhromaždil svoj ostatok. Druhá tabuľa Habakuka bola vtedy uvedená do dejín, ako to predobrazovala druhá súprava príkázaní. Po tom, čo Mojžiš rozbil prvú súpravu, bola predložená druhá súprava tabúlí. Tabuľa z roku 1850 nahradila tabuľu z roku 1843 a v roku 1850 skúšanie starovekého Izraela ako nevesty Božej novej zmluvy pokračovalo smerom ku Kádešu a roku 1863.

V roku 1856 prišlo prostredníctvom pera Hirama Edsona viac vody z týchto dvoch riek. Svetlo o „sedemkrát“, ktoré prišlo prostredníctvom Edsonovho pera, bolo svetlom znázorneným dvoma riekami, ktoré začali svoje prorocké svedectvo v záhrade Eden. Záhrada Eden je symbolom vzbury ľudstva proti Božiemu zákonu a je miestom, kde vody riek Ulai a Hiddekel začínajú svoju púť. Putujú dejinami zmluvy, lebo táto záhrada, symbol vzbury, je zároveň miestom, kde bol zabitý baránok, aby poskytol odev na nahradenie figových listov na Adamovi a Eve. Dejiny zmluvy sa začínajú zmluvou života medzi Adamom a Bohom. Táto zmluva, symbolizovaná stromom života, viedla k zlomenej zmluve Adamom a Evou, čo iniciovalo novú zmluvu života, keď Baránok zabitý od založenia sveta poskytol odev nahému a stratenému páru. Dve rieky, ktoré vytekajú z tejto záhrady, sa napokon stávajú symbolmi mocností, ktoré Boh používa ako svoju palicu kárania.

Beda Asýrčan, prút môjho hnevu, a palica v jeho ruke je moje rozhorčenie. Pošlem ho proti bezbožnému národu a proti ľudu môjho hnevu mu dám rozkaz, aby bral korisť a uchvacoval lup a pošliapal ich ako blato na uliciach. Izaiáš 10:5, 6.

Tieto dve rieky vytekali z Edenu do rodu Rebeky a jej zmluvného manželstva s Izákom, a ďalej k Jakobovi, kde je voda týchto dvoch riek predstavená ako dve odlišné obdobia siedmich časov. Potom tie isté dve rieky pretekajú poslednými šiestimi kapitolami Daniela, pričom každú rieku

predstavujú tri kapitoly. Jedna rieka predstavuje rozmnoženie poznania, ktoré bolo odpečatené v siedmej, ôsmej a deviatej kapitole, a druhá rieka predstavuje rozmnoženie poznania, ktoré bolo odpečatené v desiatej, jedenástej a dvanástej kapitole.

Siedma, ôsma a deviatka kapitola sú predstavené ako videnie pri Ulaji a Kristus je v desiatej, jedenástej a dvanástej kapitole zobrazený podobným spôsobom. V oboch riečnych videniach, predstavených v troch kapitolách, je Kristus zobrazený ako stojaci na vode.

A stalo sa, keď som ja, Daniel, videl to videnie a hľadal som jeho význam, hľa, stál pred mnou ktosi, kto mal vzhľad muža. A počul som hlas človeka medzi brehmi Ulaja, ktorý zvolal a riekol: Gabriel, daj tomuto mužovi porozumieť tomuto videniu. Daniel 8:15, 16.

Videnie Krista v desiatej kapitole je podobné videniu, ktorého bol Ján svedkom v prvej kapitole Zjavenia; a v Danielovom videní v ôsmej kapitole je Palmoni nad vodami, tak ako bol v dvanástej kapitole, kde bol odetý do ľanového rúcha.

„V čase Gabrielovej návštevy prorok Daniel nebol schopný prijať ďalšie poučenie; ale o niekoľko rokov neskôr, túžiac dozvedieť sa viac o predmetoch, ktoré ešte neboli úplne vysvetlené, znovu sa oddal hľadaniu svetla a múdrosti od Boha. V tých dňoch som ja, Daniel, trúchlil celé tri týždne. Chutný chlieb som nejedol, ani mäso a víno nevošlo do mojich úst, ani som sa vôbec nepomazal.... Potom som pozdvihol svoje oči a pozrel som, a hľa, istý muž, oblečený do ľanového rúcha, ktorého bedrá boli opásané rýdzim zlatom z Úfazu. Jeho telo bolo ako chryzolit a jeho tvár mala vzhľad blesku, jeho oči boli ako ohnivé fakle, jeho ramená a jeho nohy sa leskli ako vyhladený bronz a hlas jeho slov bol ako hlas zástupu.“

„Danielovi sa zjavil nikto menší než Syn Boží. Tento opis sa podobá tomu, ktorý podal Ján, keď sa mu Kristus zjavil na ostrove Patmos. Náš Pán teraz prichádza s iným nebeským poslom, aby Daniela poučil o tom, čo sa stane v posledných dňoch. Toto poznanie bolo dané Danielovi a pod vnutím zaznamenané pre nás, na ktorých prišli konce sveta.“ Review and Herald, 8. februára 1881.

Vo videní Krista pri Hiddekele v desiatej kapitole je Kristus na vodách a odetý v ľanovom rúchu, a vo videní pri Ulai je na vodách. Videnie z prvej kapitoly Zjavenia sa zhoduje s videním predstaveným vo videniach pri Ulai a Hiddekele, kde sestra Whiteová uvádza, že to nie je „nikto menší než Syn Boží“. Keď označuje anjela zo Zjavenia desať, hovorí, že anjel nebol „nikto menší než Ježiš Kristus“. Anjel v Zjavení desať pozdvihuje svoju ruku k nebu a prisahá pri Tom, ktorý žije na veky vekov, čo je spojené s videním Krista v dvanástej kapitole, ktorý pozdvihuje obe svoje ruky k nebu a prisahá pri Tom, ktorý žije na veky vekov. V Zjavení desať je na vode i na zemi.

To, čo sa nachádza „medzi brehmi“ rieky, je voda, a Daniel počul „hlas muža medzi brehmi“, takže hlas vychádzal od muža nad vodou a hlas znel ako hukot vôd rieky Ulai.

A dvadsiateho štvrtého dňa prvého mesiaca, keď som bol na brehu veľkej rieky, totiž Hiddekelu, pozdvihol som svoje oči a pozrel som, a hľa, istý muž, odetý do ľanového rúcha, ktorého bedrá boli prepásané rýdzim zlatom z Ufaz. Jeho telo bolo ako beryl, jeho tvár ako vzhľad blesku, jeho oči ako ohnivé fakle, jeho ramená a jeho nohy farbou ako leštený bronz a

hlas jeho slov ako hlas zástupu. ...

Ty však, Daniel, zavri tieto slová a zapečat' knihu až do času konca: mnohí budú pobeňovať sem a ta a poznanie sa rozmnoží. Potom som ja, Daniel, pozrel, a hľa, stáli tam iní dvaja, jeden na tomto brehu rieky a druhý na tamtom brehu rieky. A jeden povedal mužovi oblečenému v ľanovom rúchu, ktorý bol nad vodami rieky: Dokedy to bude do konca týchto divov? A počul som muža oblečeného v ľanovom rúchu, ktorý bol nad vodami rieky, keď pozdvihol svoju pravú ruku i svoju ľavú ruku k nebu a prisahal na Toho, ktorý žije naveky, že to bude na čas, časy a polovicu času; a keď dokoná rozptýlenie moci svätého ľudu, všetky tieto veci sa dokonajú.

A počul som, ale neporozumel som; vtedy som povedal: Ó, môj Pane, aký bude koniec týchto vecí? A on povedal: Chod' svojou cestou, Daniel, lebo tieto slová sú zavreté a zapečatené až do času konca. Mnohí budú očistení, obieleň a preskúšaní; bezbožní však budú bezbožne konať; a nikto z bezbožných neporozumie, ale múdri porozumejú. Daniel 10:4–6; 12:4–10.

Veľké rieky Šineára, ako ich označuje sestra Whiteová, sú obe spojené s videním, v ktorom je Kristus nad vodou a hovorí, lebo jeho hlas je ako zvuk mnohých vôd. V oboch videniach je položená otázka: „Dokedy?“ Obe rieky sú takisto predstavené v Danielovej „otázke a odpovedi“ v ôsmej kapitole, ktorá je ústredným stĺpom a základom adventizmu. Tam sú tieto dve rieky symbolmi „sedemnásobného času“ rozptýlenia a pošliapania svätyne i zástupu. Obe rieky naplňujú svoju úlohu ako Božia palica káznenia, aby potom vtiekli do milleritskej histórie prvého anjela, kde William Miller objavil svoj prvý prorocký klenot, ktorým bola línia „sedemnásobného času“ v Levitikovi dvadsaťšesť. Tieto dve rieky predstavujú dve rozptýlenia trvajúce 2520 rokov, ktoré vykonali dvaja levy Asýrie a Babylonu, predstavovaní riekami Tigris a Eufrat, a, prirodzene, aj Leou a Ráchel, neterami Rebeky, ktorých zmluvné manželstvo sa udialo, keď mal Izák štyridsať rokov, ako je zaznamenané v 1. Mojžišovej 2520.

Miller predstavil iba rozptýlenie „sedem časov“ proti južnému kráľovstvu Júdu, ktoré sa naplnilo spolu s prorockom 2300 rokov v roku 1844. V roku 1856 „nové víno“ „sedem časov“ označilo to isté rozptýlenie nad severným kráľovstvom, ktoré sa skončilo v roku 1798. Ako prvý prorocký objav Williama Millera prišla voda rieky Eufrat ako alfa doktrína v dejinách prvého anjela. Voda rieky Ulai prišla s tretím anjelom. Alfa objavom Millera bolo sedem časov predstavených riekou Ulai a omega objavom Hiram Edsona bolo sedem časov predstavených riekou Hiddekel.

Číslo 2520 predstavuje dĺžku obdobia, ktoré je pre každé kráľovstvo rovnaké, no začína sa a končí s odstupom štyridsiatich šiestich rokov. Rok 1798 označuje čas konca a príchod prvého anjela zo štrnástej kapitoly Zjavenia. Rok 1798 je naplnením 2520 rokov rozptýlenia, ktoré bolo privedené na severné kráľovstvo levom Asýrie. Rok 1844 je naplnením „sedemnásobku“, ktorý bol privedený na južné kráľovstvo a je znázornený levom Babylonu. Obe rieky sú opornými bodmi dejín posolstiev prvého a druhého anjela, ktoré sa skončili príchodom tretieho 22. októbra 1844, keď na protipredobrazný Deň zmierenia zaznela siedma poľnica a zároveň aj jubilejná poľnica.

Potom dáš zaznieť trúbe jubilejnej na desiaty deň siedmeho mesiaca; v deň zmierenia dáte zaznieť trúbe po celej svojej krajine. Levitikus 25:9.

Zaznenie siedmej poľnice je symbolom Kristovho diela pri spájaní Jeho božstva s ľudskosťou a je znázornené 2300 rokmi videnia pri rieke Ulai; a zaznenie jubilejnej poľnice je symbolom zmluvy o krajine, ktorá bola porušená a uvedená na Boží ľud, toho, čo Daniel nazval kliatbou a prísahou Mojžišovou a čo Mojžiš nazval „sporom Božej zmluvy“.

Áno, celý Izrael prestúpil tvoj zákon a odvrátil sa, aby nepočúval tvoj hlas; preto sa na nás vyliala kliatba i prísaha, ktorá je napísaná v zákone Mojžiša, Božieho služobníka, lebo sme zhrešili proti nemu. Daniel 9,11.

„Kliatba“ a „prísaha“ zapísané „v zákone Mojžišovom“ sú „sedemnásobne“ z tretej knihy Mojžišovej, dvadsiatej šiestej kapitoly. Slovo preložené ako „prísaha“ je to isté hebrejské slovo, ktoré je v tretej knihe Mojžišovej preložené ako „sedemnásobne“. Kliatba za porušenie prísahy zmluvy v dvadsiatej piatej kapitole je predložená v dvadsiatej šiestej kapitole, kde Mojžiš označuje kliatbu ako „spor zmluvy“.

Potom aj ja budem kráčať proti vám a potrestám vás ešte sedemnásobne za vaše hriechy. A privediem na vás meč, ktorý vykoná pomstu za porušenie mojej zmluvy; a keď sa zhromaždíte vo svojich mestách, pošlem medzi vás mor a budete vydaní do ruky nepriateľa. Levitikus 26:24, 25.

Pán privedol meč leva Asýrie na severné kráľovstvo, aby ich v roku 723 pred Kr. „potrestal“ tým, že ich vydal „do ruky nepriateľa“. O štyridsaťšesť rokov neskôr, v roku 677 pred Kr., južné kráľovstvo pocítlo Mojžišovo zlorečenie. Mojžišovo zlorečenie je spor zmluvy. Počas štyridsiatich šiestich rokov Boh používal levy Mezopotámie, aby odstránili a pošliapali zástup. Na konci tohto obdobia štyridsiatich šiestich rokov Nabuchodonozor zničil svätyňu. Zástup z Danielovej otázky v trinástom verši ôsmej kapitoly Daniela bol počas štyridsaťšesťročného obdobia zotročený svojimi nepriateľmi, čo vyvrcholilo zničením svätyne, ktorá bola v trinástom verši druhým predmetom, ktorý mal byť pošliapaný. Keď tie rieky dospeli príslušne k rokom 1798 a 1844, bol zhromaždený zástup ako chrám, lebo zástup je telo a telo je chrám. Na konci toho obdobia sa chrám budovaný počas štyridsiatich šiestich rokov mal spojiť s nebeským chrámom v manželstve božstva s ľudstvom. Manželstvo je medzi dvoma chrámami a čo Boh spojil, nemá byť oddelené.

Voda Tigrisu prišla k roku 1798 a voda Eufratu prišla k roku 1844. Tesne pred príchodom tretieho anjela prišiel druhý anjel a potom na táborovom zhromaždení v Exeteri, New Hampshire, v dňoch 12.–17. augusta 1844 bolo vyliate posolstvo Polnočného volania. Exeter znamená „vodná pevnosť“ a na táborovom zhromaždení sa konalo falošné zhromaždenie v inom stane, ktoré zriadila skupina z Watertownu, Massachusetts. Vody, ktoré podľa sestry Whiteovej vyvierali v Edene, sa mali čoskoro rozliať ako „prílivová vlna“ naprieč východným pobrežím Spojených štátov. Zemetrasenie, ktoré vyvolalo túto prílivovú vlnu, nastalo v záhrade Eden, keď satan premohol ľudstvo, čím spôsobil v Edene seizmický otras, ktorého vlny dosiahli Polnočné volanie v dejinách milleritského hnutia. Táto prílivová vlna sa valí do Polnočného volania v dejinách sto štyridsaťštyritisíc a vlna, ktorá sa začala pri zemetrasení Adamovho hriechu, siaha až k zemetraseniu nedeľného zákona v jedenástej kapitole Zjavenia.

Hlas Krista je hlasom mnohých vôd a tieto vody spolu tvoria posolstvo neskorého dažďa. Izaiáš a jeho syn Šearjásub stoja v treťom verši siedmej kapitoly pri rybníku pri hornom vodovode a predkladajú posolstvo neskorého dažďa v čase zapečatovania sto štyridsaťštyri tisíc. Tam Izaiášovo vyhlásenie nad nerozumným a bezbožným kráľom Achazom znie, že Hospodin privedie na Achaza vody Asýrie, kráľa Sancheríba, a jeho voda vystúpi až po krk.

A Hospodin ku mne znovu prehovoril a riekol: Pretože tento ľud zavrhuje vody Šiloach, ktoré plynú ticho, a raduje sa z Recína a syna Remaljášovho, preto, hľa, Pán privedie na nich vody veľriecky, mocné a mnohé, totiž asýrskeho kráľa a všetku jeho slávu; a vystúpi nad všetky svoje korytá a vyleje sa ponad všetky svoje brehy. A prenikne do Judska; rozvodní sa a preleje sa, dosiahne až po šíju; a rozpätie jeho krídel naplní šíрку tvojej krajiny, ó Immanuel. Izaiáš 8:5–8.

Achaz odmietol vody, ktoré boli Pánom „poslané“, a tak Pán „poslal“ k Achazovi vody Asýrie. Achaz sa „radoval“ zo spolku „Recína a syna Remaljášovho“. Achaz sa „raduje“ z falošného posolstva neskorého dažďa, ktoré predstavujú Recín a syn Remaljášov.

Recín a syn Remaljášov, teda Pekach, kráľ severného kráľovstva, predstavujú falzifikát Izaiáša a jeho syna. Bláznivý a bezbožný kráľ Achaz sa „raduje“ zo spolku, ktorý predstavuje desať severných kmeňov Izraela a Sýria, čím predobrazuje nezákonný vzťah cirkvi a štátu pri nedeľnom zákone. Achaz sa raduje, lebo hanba a radosť sú dve protikladné emócie, ktoré inšpirácia používa na oslovenie tých, ktorí sú predstavení v rozprave o neskorom daždi. Keď Jeremiáš zjedol malú knižku, bola radosťou a plesaním jeho srdca, a Joel nás informuje, že Boží ľud sa nikdy nebude hanbiť. Achaz je ako laodicejský slepý, a tak sa raduje z falošného posolstva o vode a zavrhuje Izaiášovo pravé posolstvo o vode. Mal by sa hanbiť za to, že dôveruje falošnému posolstvu neskorého dažďa, ktoré predstavuje záplava kráľa severu, ale zavrhol posolstvo Šiloacha.

Posolstvo Šiloacha v ôsmej kapitole Izaiáša je posolstvom neskorého dažďa. Rybník Šiloach je v Novom zákone označený ako rybník Siloam. V hebrejčine i gréčtine to znamená „poslaný“. Bolo potrebné, aby Kristus odišiel, aby mohol „poslať“ Ducha Svätého. Izaiáš a Achaz stoja pri rybníku Šiloach a skúška spočíva v tom, či budú mať vieru v rybník Šiloach, ako ho predstavuje Izaiáš a jeho syn, alebo vieru v Recína a syna Remalijovho. Achaz si vyberá medzi dvoma vodami, vodami Šiloacha alebo vodami asýrskeho kráľa. Achaz sa radoval zo spojenectva a posolstva, ktoré predstavovali Recín a syn Remalijov, a preto prijal záplavu spustošenia namiesto vody, ktorá pri jeho súde plynú ticho. Jeho súd predstavuje nedeľný zákon, keď kráľ severu zaplavuje celý svet ako povodeň. Deje sa tak od nedeľného zákona ďalej, keď svetom zároveň prechádza aj záplava Polnočného volania.

Acház sa raduje zo spojenectva desiatich severných kmeňov a Sýrie, a tak sa raduje z posolstva, ktoré spája cirkev a štát, ako to predstavuje každé nezákonné spojenectvo nachádzajúce sa v Božom Slove. Izaiáš predstavuje filadelfského a Acház laodicejského. Kristus spája Izaiášovo svedectvo so svojím vlastným, keď uzdravuje slepého muža, laodicejského, pri rybníku Siloam.

A keď Ježiš šiel okolo, uvidel človeka, ktorý bol slepý od narodenia. A jeho učeníci sa ho spýtali: Majstre, kto zhrešil, tento človek alebo jeho rodičia, že sa narodil slepý?

Ježiš odpovedal: „Nezhrešil ani tento človek, ani jeho rodičia, ale aby sa na ňom zjavili Božie skutky. Ja musím konať skutky toho, ktorý ma poslal, dokiaľ je deň; prichádza noc, keď nikto nemôže pracovať. Kým som na svete, som svetlom sveta.“ Keď to povedal, napľul na zem, urobil zo sliny blato a pomazal ním oči slepého. Potom mu povedal: „Chod', umy sa v rybníku Siloe“ (čo v preklade znamená: Poslaný). On teda odišiel, umyl sa a vrátil sa vidiaci.

Susedia teda a tí, čo ho prv vídali, že bol slepý, hovorili: Či nie je to ten, čo sedával a žobral? Jedni hovorili: To je on; iní hovorili: Je mu podobný. Ale on povedal: Ja som to. Nato mu povedali: Ako sa ti otvorili oči?

Odpovedal a povedal: Človek, ktorý sa volá Ježiš, urobil blato, pomazal mi oči a povedal mi: Chod' k rybníku Siloe a umy sa. A ja som odišiel, umyl som sa a dostal som zrak. Ján 9:1–11.

Slepý muž je spolu s pochabým a bezbožným kráľom Achazom skúšaný, či vloží svoju dôveru do rybníka Síoam, alebo do záplavy Asýrie. Slepý muž vie, že je slepý, ale Achaz je bohatý, zbohatol a nič nepotrebuje. Achaz je pochabá panna pri rybníku neskorého dažďa a slepý muž múdra panna. Vody, ktoré sú Poslané od, alebo vody, ktoré sú poslané z Asýrie, sú skúškou.

Nádrž je miestom, kde sa zhromažďuje voda, a prorocky je nádrž miestom, kde sa zhromažďujú rozličné potoky, rieky, bystriny, moria, oceány, jazerá, dažď a rosa všetkých „vôd“, ktoré predstavujú hlas Krista. Nádrž poďného dažďa sa vytvára vodou, ktorá prúdi z hornej nádrže. Nádrž predstavuje posolstvo poďného dažďa v kontexte skúšky. Acház zavrhol vody, ktoré tečú ticho, ale slepý muž poslúchol posolstvo spojené s nádržou. Ježiš vzal niečo zo svojej božskosti, znázornenej ako „slina“, a spojil to s hlinou, predstavujúc spojenie božskosti s ľudskosťou, ktoré Kristus uskutočňuje vo Svätyni svätých.

Kristus plľul na zem a zmiešal svoje sliny, aby vytvoril blato. Posolstvom spojenia božstva a ľudskosti pomazal oči slepého človeka. Posolstvo, ktoré predstavuje spojenie božstva a ľudskosti, je posolstvom roku 1888 a je určené na to, aby premenilo človeka zo stavu Laodicey do stavu Filadelfie. Toto posolstvo si však vyžaduje ľudskú účasť. Musia ísť k rybníku a potom sa umyť.

Všetci zhrešili a nemajú slávu Božiu, avšak Ježiš povedal, že slepý muž ani jeho rodičia nezhrešili. Ježiš odstraňuje otázku viny zo stavu slepého muža a označuje ho za človeka, ktorý bol vzbudený, aby oslavoval Pána; a prorockým mužom v biblickom prorocke, ktorý je vzbudený na to, aby sa „zjavili skutky Božie“, je zástava, ktorú tvoria muži a ženy, ktorí prešli z Laodicey do Filadelfie. Zástava je tým miestom, kde sa zjavujú skutky Božie, lebo Jeho dielom bolo spojiť božstvo s ľudstvom (ako to predstavuje bahenná masť), a trofejami tohto diela sú tí, ktorí nielen počuli laodicejské posolstvo, ale aj tí, ktorí nasledovali predpis obsiahnutý v tomto posolstve. Predpisom pre slepého muža bolo ísť a umyť sa. Keď už mohol vidieť, nemusel sa usilovať oslavovať Boha; okolnosti, ktoré ho obklopovali, to vykonali.

Začalo sa to Kristovým príchodom, po ktorom nasledovalo Kristovo dielo. Posledným dielom Krista v nebeskej svätyni vo vzťahu k človeku je premeniť ľudskú bytosť z údolia mŕtvych suchých kostí, alebo zo stavu mŕtveho na uliciach, alebo zo slepoty ako netopier. Jeho posledným dielom je znovu stvoriť svoj ľud na svoj obraz, a to je práve to dielo, ktoré vykonal, keď stvoril Adama z prachu zeme a potom vdýchol do neho dych života. Posledné dielo je prvým dielom, lebo

najprv vytvoril hlinu a potom tú hlinu pomazal životom svojho Ducha. Pri Adamovi bol Duch jeho dychom, pri slepom mužovi to bola voda. V Ezechielovom údolí mŕtvych kostí to bolo posolstvo zhromaždenia, ktoré vytvorilo telo. Potom bolo na telo vdýchnuté posolstvo štyroch vetrov, a vtedy povstalo ako mocné vojsko.

Kým bol slepec ešte slepý, Ježiš ho uzrel a potom k nemu pristúpil. K slepcovi pristupuje v rámci otázky, ktorú položili Jeho učeníci, a tým Mu umožňuje ustanoviť náležité prorocké zasadenie tohto znázornenia. „Skutky Božie“ sú prorockým symbolom na mnohých rozličných liniách svedectva v Biblii. Každý prejav „skutkov Božích“ v Písme sa naplňa v čase neskorého dažďa. Ježiš uvádza kontext tohto príbehu v pojmoch záverečného posolstva, ako ho predstavuje Eliáš v posledných veršoch Malachiáša.

Rodičia i slepé dieťa nie sú odsúdení ako hriešnici, lebo toto je čas podivuhodných Božích skutkov, a v tom čase sa srdcia rodičov i srdcia detí obrátia, aby uzreli danú záležitosť. Tou záležitosťou je — či sa slepý laodicejský človek zmenil na pomazaného filadelfského človeka. To je otázka, ktorá stojí pred rodičmi i dieťaťom v čase neskorého dažďa, lebo to je aj čas súdu. A čas súdu sa uskutočňuje počas tretieho a štvrtého pokolenia podľa prorockej zmluvy s Abrahámom. Slepce je posledné, štvrté pokolenie a jeho rodičia sú tretie. V tom období Eliášovo posolstvo uvádza rodiny do okolností, v ktorých sú prinútené prijať alebo odmietnuť posolstvo rybníka Siloam. Bláznivý a bezbožný kráľ Achaz posolstvo tohto rybníka odmietol, ale slepec ho prijal. Eliášovo posolstvo Malachiáša je zasadené do kontextu kľatby pred veľkým a hrozným dňom Hospodinovým.

Keď Ježiš usporiadal okolnosti, o ktorých uvažujeme, do svojho zhrnutia účelu zázraku zahrnul aj to, že vtedy musí konať, lebo príde čas, keď nikto nebude môcť pracovať. Dielo, o ktorom hovoril, sa koná za denného svetla a koniec práce je predstavený ako noc. Jeho odkazuje na uzavretie doby milosti.

Keď dokončí svoje dielo súdu, odloží svoje kňazské rúcha a oblečie si rúcha pomsty. Keď dokončí dielo oddeľovania stratených od spasených, dielo spasenia sa končí. Čas milosti sa uzatvára a nastáva noc, keď nikto nemôže pracovať. Kristovo posolstvo nebolo iba laodicejským posolstvom slepému človeku, ale bolo aj Eliášovým posolstvom zasadeným do kontextu blízkosti uzavretia času milosti, čo je Kristova posvätená pohnútko konať pre záchranu duší.

Kristus najprv pristúpil k slepému mužovi, potom pripravil a naniesol masť, potom dal pokyny k dielu, ktoré slepý muž musel vykonať sám za seba; a rovnako dôležité je, že keď sa ujíma tohto diela, jeho zrak je obnovený. Keď už má zrak, premieňa sa zo slepého Laodicejčana na Filadelfského. Obdobie premeny týchto dvoch cirkví sa od počiatku naplnilo od roku 1856 až do roku 1863.

Toto obdobie predstavuje oddelenie pšenice od kúkol'a a konečné zapečatenie sto štyridsiatich štyroch tisíc, ktorí sú potom pozdvihnutí ako zástava. Slepce sa okamžite stal stredobodom verejnej pozornosti — keď sa z Laodicejčana zmenil na Filadelfijčana. Slepce predstavuje sto štyridsaťštyri tisíc a bezbožný a bláznivý kráľ Achaz predstavuje bývalý zmluvný ľud, ktorý je vyplutý z úst Pána. V tom istom bode dejín Ježiš buď používa svoju slinu na pomazanie svojho

ľudu novej zmluvy, alebo vyplýva ľud starej zmluvy zo svojich úst.

V nasledujúcom článku budeme v týchto úvahách pokračovať.

„Prichádzajúca kríza“

„Nekonečný vedie s neomylnou presnosťou účet so všetkými národmi. Kým sa jeho milosrdenstvo ponúka vo výzvach k pokániu, tento účet zostáva otvorený; no keď sa dosiahne určitá hranica, ktorú ustanovil Boh, začína služba jeho hnevu. Účet sa potom uzavrie; božská zhovievavosť sa končí; už viac niet prihovárania za milosrdenstvo v ich prospech.

„Prorokovi bol pri pohľade dolu vekmi predložený pred zrak náš čas. Národy tejto doby boli prijemcami bezprecedentných milostí. Boli im udelené najvybranejšie požehnania nebies; no proti nim sú zapísané vzrastajúca pýcha, lakomstvo, modlárstvo, pohrdanie Bohom a nízka nevďačnosť. Rýchlo uzatvárajú svoj účet s Bohom.“

„Rýchlo sa približujú dni, keď v náboženskom svete zavládne veľká rozpačitosť a zmätok. Bude mnoho bohov a mnoho pánov; bude viať každý vietor učenia; a satan, odetý do anjelského rúcha, by zvedol, keby to bolo možné, i samotných vyvolených.

„Všeobecné opovrhovanie, ktorému je vystavená pravá zbožnosť a svätosť, vedie tých, ktorí nemajú živé spojenie s Bohom, k tomu, že strácajú úctu k jeho zákonu. A čím zjavnejšou sa stáva neúcta k božskému zákonu, tým zreteľnejšou bude deliaca čiara medzi tými, ktorí ho zachovávajú, a svetom i cirkvou milujúcou svet. Láska k Božím prikázaniam v jednej skupine rastie úmerne tomu, ako v druhej rastie pohrdanie nimi.“

Veľké JA SOM obhajuje svoj zákon. Hovorí k tým, ktorí ho zneplatňujú, v búrkach, v povodniach, v víchriciach, v zemetraseniach, v nebezpečenstvách na zemi i na mori. Teraz je čas, aby jeho ľud preukázal, že je verný zásadám.

„Stojíme na prahu veľkých a slávnostných udalostí. Pán je pri dverách. Na Olivovom vrchu Spasiteľ pripomenul výjavy, ktoré mali predchádzať tejto veľkej udalosti: ‚Budete počuť o vojnách a správach o vojnách,‘ povedal. ‚Povstane národ proti národu a kráľovstvo proti kráľovstvu; a bude hlad, mor a zemetrasenia na rozličných miestach. Toto všetko je začiatok bolesti.‘ Hoci sa tieto proroctvá čiastočne naplnili pri zničení Jeruzalema, ich priamejšie uplatnenie sa vzťahuje na posledné dni.

„Ján a aj ostatní proroci boli svedkami strašných výjavov, ktoré sa odohrajú ako znamenia Kristovho príchodu. Videli vojská zhromažďujúce sa do boja a ľudské srdcia ochabujúce od strachu. Videli zem pohnutú z jej miesta, vrchy vrhnuté do stredu mora, jeho vlny hučiace a vzduté a vrchy trasúce sa jeho prívalom. Videli otvorené čaše Božieho hnevu a mor, hlad a smrť prichádzajúce na obyvateľov zeme.“

„Už teraz sa zadržiavajúci Duch Boží odníma zo sveta. A hurikány, víchrice, pohromy na mori i na súši nasledujú rýchlo jeden za druhým. Veda sa usiluje toto všetko vysvetliť. Znamenia, ktoré sa okolo nás zahusťujú a hovoria o blízkom príchode Božieho Syna, sa pripisujú čomukoľvek inému než pravej príčine. Ľudia nemôžu rozoznať strážnych anjelov, ktorí zadržiavajú štyri vetry, aby nevejali, kým nebudú zapečatení služobníci Boží; ale keď Boh

prikáže svojim anjelom uvoľniť vetry, nastane taký výjav jeho pomstivej zúrivosti, aký nijaké pero nedokáže opísať.“

„Kríza je už bezprostredne pred nami; Boží služobníci sa však v tejto veľkej tiesni nemajú spoliehať na seba. Vo videniach daných Izaiášovi, Ezechielovi a Jánovi vidíme, ako úzko je nebo spojené s udalosťami, ktoré sa odohrávajú na zemi. Vidíme Božiu starostlivosť o tých, ktorí sú mu verní. Svet nie je bez Vládcu. Program budúcich udalostí je v rukách Pána. Veličenstvo nebies drží vo svojej vlastnej moci osud národov, ako aj záležitosti svojej cirkvi.“

„Boh zjavil, čo sa má stať v posledných dňoch, aby jeho ľud bol pripravený obstať proti víchriciam odporu a hnevu. Tí, ktorí boli varovaní pred udalosťami, ktoré sú pred nimi, nemajú sedieť v pokojnom očakávaní prichádzajúcej búrky a utešovať sa tým, že Pán ukryje svojich verných v deň súženia. Máme byť ako ľudia očakávajúci svojho Pána, nie v nečinnnej vyčkávavosti, ale v horlivej práci, s neochvejnou vierou. Teraz nie je čas, aby sme dovolili svojej mysli zaujať vecami podradného významu.“

„Kým ľudia spia, satan činne usporadúva veci tak, aby Pánov ľud nedosiahol milosrdenstvo ani spravodlivosť. Nedeľné hnutie si teraz razí cestu v temnote. Vodcovia zatajajú skutočnú podstatu veci a mnohí, ktorí sa pripájajú k tomuto hnutiu, sami nevidia, kam smeruje skrytý prúd. Jeho vyznania sú mierne a navonok kresťanské; ale keď prehovorí, odhalí ducha draka. Našou povinnosťou je urobiť všetko, čo je v našej moci, aby sme odvrátili hroziace nebezpečenstvo. Mali by sme predložiť ľudu skutočnú spornú otázku, a tak vzniknúť čo najúčinnejší protest proti opatreniam obmedzujúcim slobodu svedomia. Mali by sme skúmať Písma a byť schopní podať dôvod svojej viery. Prorok hovorí: „Bezbožní budú konať bezbožne a nikto z bezbožných neporozumie; ale múdri porozumejú.““

Dôležitá budúcnosť je pred nami. Aby sme obstáli v jej skúškach a pokušeniach a splnili jej povinnosti, bude sa vyžadovať veľká viera, energia a vytrvalosť. Môžeme však slávne zvíťaziť; lebo ani jedna bdiaca, modliaca sa, veriaca duša neupadne do osídí nepriateľových úkladov. Celé nebo sa zaujíma o naše blaho a čaká, kým budeme žiadať o jeho múdrosť a silu. Každému protichodnému vplyvu, či už zjavne pôsobiacemu alebo skrytému, možno úspešne odporovať, „nie mocou ani silou, ale mojím Duchom, hovorí Hospodin zástupov“. Boh je aj teraz práve tak ochotný ako v dávnych časoch pôsobiť prostredníctvom ľudského úsilia a vykonávať veľké veci skrze slabé nástroje. Víťazstvo nedosiahneme prostredníctvom počtu, ale úplným odovzdaním duše Ježišovi.

„Teraz, kým ešte milosť zotráva, kým Ježiš za nás oroduje, vykonajme dôkladné dielo pre večnosť.“ Southern Watchman, 25. december 1906.